

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- Abdurrahim Karakoç □ Aslan Avşarbey □ Tacettin Şimşek
□ Ercan Sağlam □ M. Nihat Malkoç □ Nurgül Kaynar Yüce □ Halit Yıldırım
□ Osman Tekerci □ Mehmet Pektaş □ Mehmet Şeker □ Yavuz Dinç
□ Kadir Köse □ Mehmet Osmanoğlu □ Celil Çinkır □ Hacı Musa Tuncer
□ Salman Kapanoğlu □ Osman Gazi Turaç

62. Sayı Nisan 2023

* **Abdurrahim Karakoç****Köroğlu'na Mektup**

Benden selâm olsun Koç Köroğlu'na
Şimdi devir başka, zaman değişti.
Karga konar kır atların beline
Arpa bulunmuyor, saman değişti.

Gayri ne Kenan var, ne Demircoğlu
Tarihe karıştı, Ayvaz'la Hoylu
Herkes Bolu Beyi, her taraf Bolu
Yiğitlik kalmadı, insan değişti.

Sır tutmuyor suya giden testiler
Kılınçları müzelere astılar
Çamlıbel'in çamlarını kestiler
Dağlar çıplak kaldı, orman değişti.

Kale yoktur, ok atılmaz burçlardan
İnsanoğlu yüksek uçar kuşlardan
Boz tavşanlar haraç alır kurtlardan
Erlük başkalaştı, meydan değişti.

Ninnocular çadır kurdu düzlere
"Avare mu" sedef oldu sazlara
Benzerimiz hiç kalmadı sizlere
Caz müziği çıktı, makam değişti.

Kervan geçmez, uçurdular hanları
Hile satar asrın bezirgânları
Banka kurup biriktirdik kanları
Dertler yenilendi, derman değişti.

Günden güne küçülüyor arzımız
Şimdi ise Ay'a gitmek arzumuz
Feza elbisesi diler terzimiz
Gökleri fethettik, mekân değişti.

Tat bozuldu, küp kokutur turşular
Haydutlara yatak oldu çarşılar
Şişkin cüzdan bin belâyı karşılar
Boynuzlar gürz oldu, kalkan değişti.

A ç i k k a r a*Hayali Kayalı Hakka Dayalı Dergi***Yapımcı** ♦ *Tayyib Atmaca* **Yönetmen** ♦ *Mehmet Pektaş***Set Amiri** ♦ *Halit Yıldırım* **Afiş** ♦ *Kazgali Türkiü***Muhabbet Adresi:** *Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş**0535 391 92 50 Dükkan www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com**62. Sayı Nisan 2023 ISSN-0106417 (edergi)*

* Aslan Avşarbey (Mülki)

Af Sezonu

“Af Sezonu” geldi Meclis göreve
Herkes için “CİMER Affi” çıkarın
“Torba Yasa” gibi olsun çerçeve
Tek tek değil “Tomar Affi” çıkarın

Kaçak yapı alsın en ön sırayı
Mesken diye tescil edin sarayı
Öyle fazla uzatmayın arayı
Her sene bir “İmar Affi” çıkarın

Binlik plan uymuyorsa nazıma
Bunlar gelir takoz olur çözüme
Para falan verilmesin çizime
Ruhsatsız “Mimar Affi” çıkarın

Zaten vermez geleceği görenler
Geri alsın düzgün vergi verenler
Kemer sıksın ev hayali kuranlar
Sıkmayana “Kemer Affi” çıkarın

Yolmuş ise tamahkârlık edeni
Mağdurların hırsı bence nedeni
Adam hem çok zeki hem de medeni
Tokatçıya “Şamar Affi” çıkarın

Mazideki tüm defterler yoklansın
Çıkan borçlar bir kaleme eklensin
Tarihimiz mali yönden aklansın
Sipahiye “Tımar Affi” çıkarın

Müslüm’den bir şarkı sarıp diline
Birkaç çizik attı diye koluna
Taş koymayın gariplerin yoluna
Jiletçiye “Damar Affi” çıkarın

Bir çocuğu yedi diye birisi
Neden suçlu sayılsın ki gerisi
Sokaklarda gezsün boy boy sürüsü
Köpeklerle “Çomar Affi” çıkarın

Sırtı yağır olanları kapsayan
Yükü ağır olanları kapsayan
Kör ve sağır olanları kapsayan
Eşeklere “Semer Affi” çıkarın

Yaz günü de geçer olsun kışın da
Gelmeyenler kalsın suyun başında
Merkeplikte ısrar eden dışında
Genel geçer “Hımâr Affi” çıkarın

Eğer huylu geçmiyorsa huyundan
O garip de nasiplensin oyundan
Yüzde alsın kazananın payından
Kahveciye “Kumar Affi” çıkarın

Mülki öyle söz olsun ki kanunda
Affolmadık şey kalmasın sonunda
Elbette suç Dicle’deki koyunda
Kurtlar için “Ömer Affi” çıkarın

□ Tacettin Şimşek

Vişneli Ekmek Kadayıfı

İftar yakın. Yakın da, bakalım, mutfakta ne var? Pastırma tamam mı? Tamam. Dünden alındı zaten. Kıyma, kuşbaşı, bonfile, biftek... Hepsi var. Ramazanda etsiz yemek olmaz. Hanımefendi çoktan işe koyulmuş. Ziyafet sofrası hazırlamakla meşgul. Adam, üzerinde sekiz çeşit yemek görünce sofraya oturmuyor. Ne yapsın kadıncağız?

İftar öncesi son teftiş! Yemekler tamam! Peki, tatlı olarak ne var? Güllaç var, sütlünuriye var, frambuazlı trileçe var, bademli keşkül var. Aman Allah'ım! Kadayıf yok! Tepsi kadayıfı, ekmek kadayıfı, ille de vişneli ekmek kadayıfı. Kadayıfsız iftar olur mu? Allah muhafaza, kadayıfsız açılan oruç kabul olur mu? Öyleyse hemen çıkıp bir tatlıcıya varmalı. Ekmek kadayıfı almalı. Ekmek kadayıfı mı dedim? Hayır! Vişneli ekmek kadayıfı. Hani Afyonkarahisar yöresine ait muhteşem bir lezzet var ya! İşte o.

İsterseniz malzemelerini sayabilirim:

3 adet yumurta

Yarım su bardağı toz şeker

1 su bardağı un

1 paket kabartma tozu

1 paket vanilin

Bunlar ekmek kadayıfı için lazım. (Tabii hazır ekmek kadayıfı kullanmayacaksınız.)

3 su bardağı dondurulmuş ya da konserve vişne (Aşağı yukarı 400 gr)

1 su bardağı toz şeker

Yarım su bardağı su

Yarım limonun suyu

Bunlar da kadayıfın üzerine dökülecek şerbet için.

Şimdi siz, "Hacı, malzemeyi verdin madem, tarifini de ver tam olsun bari." diyeceksiniz, eminim. Peki. Bir kamu hizmeti yapalım öyleyse. (Şeflik kolay mı bilmiyorum ama yazarlık zor iş!)

Önce kadayıfı hazırlayalım: Toz şekerle yumurtayı mikserle yaklaşık beş dakika çırpalım. Şöyle köpük kıvamında bembeyaz bir hâle gelsin. Geldi mi? Geldi. Şimdi un, kabarma tozu ve vanilini eleyerek karışıma ekleyelim. Düşük devirde birkaç dakika çırpıma devam edelim. Ettik mi? Ettik. Şimdi bu harcı yağladığımız kelepçeli fırın kabına dökelim. Döktük mü? Döktük. Önceden ısıttığımız 170 derece fırında alt üst ayarda 20 dakika pişirelim. Pişirdik mi? Pişirdik. O bir kenarda dursun şimdilik. Biz dönelim şerbeti hazırlamaya. Bir tencereye toz şekeriyle vişneleri koyalım. Vişnele-

rin suyunu salması için kısık ateşte ara ara karıştırarak 15 dakika pişirelim. Pişirdik mi? Pişirdik. Aman, unutmayalım, şerbeti ocaktan almadan önce limon suyunu mutlaka ilave edelim ve bir kenarda soğumaya bırakalım. Bıraktık mı? Bıraktık. Fırından çıkardığımız ekmek kadayıfına bir çubuk ya da çatal yardımıyla delikler açalım. Üzerine soğumuş vişneli şerbeti dökelim. Oda sıcaklığında varsın soğusun. Bitmedi. Ekmek kadayıfımız yoruldu tabii. İki saat de buzdolabında dinlenmesi lazım. Dinlendirelim. İki saat doldu mu? Doldu. Şimdi kadayıfımızı kelepçeli fırın kabından çıkarıp servis edelim. Hadi şimdi sizin ellerinizi, benim ayaklarımı bağlayalım. Afiyet olsun. (İsteyen vişneli ekmek kadayıfının üzerine kaymak da ekleyebilir. "Biz Afyonkarahisar'da değiliz, kaymağı nereden bulalım?" diyenler, kaymaksız da olur, boğazınızdan geçer, merak etmeyin. Hatta kadayıfın üzerine toz Antep fıstığı serpenler de olabilir. O da isteği bağlı.)

Şaka maka, bir yazara şef Mehmet Yalçinkaya rolü oynattınız ya! Helal olsun size!

Neyse. Ben yine kenar bezi dokuyorum. Asıl konuya bir türlü giremedim. Hadi bir zengin kalkışı yapalım ve birden bire konuya giriverelim.

Müştak, orta hâlli bir ailenin ibate ve iaşesinden sorumluydu. Çok mu anlaşılmaz oldu. Ev geçindirme memuru diyelim, isterseniz. Bu daha mantıklı. Orta hâlli dedik, orta hâlli bir iftar sofrası daha uygun olmaz mı? Hayır, tabii ki. Ramazan bu! Gözünü doyurmazsan hain nefis oruç tutmakta nazlanıyor. "Bana ne, bana ne, iftarda da sahurda da mükellef sofralar istiyorum." diyor.

Müştak, her yıl ramazan kredisi çekiyor, bir ay boyu harcayıp bitiriyor, sonra da yıl boyunca kredi borcu ödüyordu.

Diğer on bir mübarek ayda hiç aklına gelmezdi de, en mübarek ayın olmazsa olmazları arasında ilk sırada pastırma, ikinci sırada vişneli ekmek kadayıfı gelirdi. İlle orucu açtıktan sonra üzerine şöyle nefis bir vişneli ekmek kadayıfı yemezse orucunun kabul edilmeyeceği korkusunu yaşırdı.

Bugün yine o telaşla evden çıktı. Evine en yakın tatlıcıda aldı soluğu.

"Vişneli ekmek kadayıfı var mı?"

"Kalmadı, efendim."

Kalmamış mı? Herkesin vişneli ekmek kadayıfı yiyesi mi gelmiş?

Bir başka tatlıcıya koştu.

Yoktu.

Üçüncü ve dördüncü tatlıcılarda da kalmamıştı.

Müştak, kadayıf krizine girmek üzereydi.

Nasıl olur arkadaş? Koca şehirde, vişneli ekmek kadayıfı bulamayacak mıydı? Kadayıfsız iftarı düşünemiyordu. Allah korusun, o orucu tekrar tutması mı gerekecekti yoksa?

Beşinci ve altıncı tatlıcılardan da kocaman bir hayal kırıklığıyla ayrıldı.

Şehirde hepi topu yedi tatlıcı vardı zaten. Umudu yedinci tatlıcıdaydı. Orada da yoksa aha şu kaldırma oturup hüngür hüngür ağlayabilirdi. Tarihe vişneli ekmek kadayıfı için gözyaşı döken adam olarak geçerdi. Aslında malzemeleri alıp evde hanımefendiye de yaptırabilirdi ama vakit daralmıştı. İftara yarım saat kalmıştı. Vişneli ekmek kadayıfı için en az üç saate ihtiyaç vardı.

Kalbinin gümbürtüsünü saklamaya çalışarak yedinci tatlıcıya girdi ve zihninde sıraladığı bütün kelimeleri bir çırpıda boşluğa savurdu:

“Allah rızası için, vişneli ekmek kadayıfı. Ne olur, gelmedi, kalmadı, bitti, yok, demeyin!”

Delikanlı gülümsedi.

“Yok.” dedi.

Müştak birden celallendi.

“Nasıl yok? Nasıl olmaz, arkadaş? Koca şehirde vişneli ekmek kadayıfı nasıl bulunmaz?”

Delikanlı,

“Yanlış anladınız,” dedi. “Yok, derken, yok demeyeceğim demek istedim. Ekmek kadayıfımız yolda, birazdan burada olur.”

Müştak derin bir nefes aldı.

“Hay Allah razı olsun, kardeş,” dedi. “Allah ne muradın varsa versin.”

Delikanlı, gönlüne ipotek koymuş o kara kuru kızı geçirdi gözlerinin önünden ve gönülden kopan bir sesle,

“Âmin, amca, âmin” dedi ve ekledi:

“Biraz bekleteceğim, sizi.”

“Beklerim,” dedi Müştak. “Gerekirse sahura kadar beklerim. Orucumun oruç olması buna bağlı.”

Kasada para ödeyen orta yaşlı adam, zor duyulur bir sesle,

“Ey şikemperver nefsim!” diye mırıldandı. “Ramazanda bile nasıl semirtiyorum seni!”

Kimse ne demek istediğini anlamadı.

Ben hâriç.

✱ Ercan Sağlam

Son Arzu

Makarna üstünde sos istiyorum
Akşama ermeden kavurma ciğer
Öğle yemeğinde bir buçuk dürüm
Bana son arzumu sorarsan eğer

Pastırma verirsen yutup geçerim
Sucuğu salamı tek tek seçerim
Kaysı hoşafını tasla içerim
Bana son arzumu sorarsan eğer

İrmik helvasını vişne suyunu
Yarına bırakmam taze tayını
Bardakta incitmem demlik çayını
Bana son arzumu sorarsan eğer

Fırında patlıcan tepside börek
Araya gitmesin haşhaşlı çörek
Acımam mideye atarım direk
Bana son arzumu sorarsan eğer

Yaprak sarmasından etli pideye
Hayır denilir mi limon sodaya
Baklava künefe getir odaya
Bana son arzumu sorarsan eğer

Çerezim karışık olsun isterim
Midem kadayıfla dolsun isterim
Tadı damağımda kalsın isterim
Bana son arzumu sorarsan eğer

* M. Nihat Malkoç

Aday (A)dayı

Aday olmuş erken kalkan
Böyle gelişir dost halkan
Bu hızla olursun bakan
Kuzen, yenge, amca, dayı...
Her taraf aday adayı

Aday her Allah'ın kulu
Ya sağı tutmuş ya solu
Bürokrat olmanın yolu
Bacanak, elti, kız, dayı...
Her taraf aday adayı

Halkına umut pazarlar
Kimi, seçmeni azarlar
Seçilemezse kızarlar
Damat, bala, oğul, dayı...
Her taraf aday adayı

Tavuk ona az gelecek
Biliyor ki kaz gelecek
Sonrasında yaz gelecek
Ana, baba, evlât, dayı...
Her taraf aday adayı

Vazgeçilmezdir hepsi de
Olmazsa boylar hapsi de
Vekillik altın tepsi de
Teyze, dede, torun, dayı...
Her taraf aday adayı

Kimi arpalık düşünde
Kimi zenginlik işinde
Hepsi de hizmet(!) peşinde
Abla, abi, bacı, dayı...
Her taraf aday adayı

Oku var ama yayı yok
Gör ki sabırdan payı yok
Evinde bile oyu yok
Hala oğlu, yeğen, dayı...
Her taraf aday adayı

Kulak sağır, göz görmüyor
Vatandaştan yüz görmüyor
Şaşı bakar, düz görmüyor
İç güveyi, dünür, dayı...
Her taraf aday adayı

Kimileri çam devirir
Kimileri top çevirir
Kimi de iyi kıvırır
Kayınço, süt kardeş, dayı...
Her taraf aday adayı

Saysan oyu yüze varmaz
Hep sığdadır, öze varmaz
Yokuşlardan düze varmaz
Evlâtlık, görünce, dayı...
Her taraf aday adayı

Meclislerde nazı geçmez
Yüreğinde sızı geçmez
Evdekine sözü geçmez
Beslemelik, emmi, dayı...
Her taraf aday adayı

Vekil olunca erinir
Mecliste çok az görünür
Sorsan aklıktan sürünür
Sağdıç, kuma, kirve, dayı...
Her taraf aday adayı

Unutturur izlerini
Kimse bilmez gizlerini
Hatırlamaz sözlerini
Kayınbaba, kirve, dayı...
Her taraf aday adayı

Dününü çabuk unuttur
Önünü çabuk unuttur
Yönünü çabuk unuttur
Amca kızı, ağa, dayı...
Her taraf aday adayı

Kimi postur, kimi pala
Hem mıha vurur hem nala
Çoğu dadanmıştır bala
Üvey baba, bibi, dayı...
Her taraf aday adayı

* Nurgül Kaynar Yüce

Sosyal Medya Üzerinden

Gençleri çoktan solladık
Lafı allayıp pulladık
Herkes mesaj yolladık
Sosyal medya üzerinden

Karizmatik resim koyduk
Bir de sahte isim koyduk
Pozu kısım kısım koyduk
Sosyal medya üzerinden

Çet bilmeyen evde kaldı
Naciye Youtuber oldu
Kocayı Tiktok'la buldu
Sosyal medya üzerinden

Gece uykuyu bitirdik
Sabaha kadar oturduk
Gerçek dostları yitirdik
Sosyal medya üzerinden

Her birimiz okulluyuz
Biraz fazla akıllıyız
Ya fönlü ya sakallıyız
Sosyal medya üzerinden.

Sahte edebe büründük
Hoş laf edip pak görüldük
Kirli sularda arındık
Sosyal medya üzerinden

Grup kurduk site açtık
Sanal ikram yedik içtik
Emojiyle güldük geçtik
Sosyal medya üzerinden

Beste yaptık şiir yazdık
Ahkâm kesip sorun çözdük
Yediden yetmişe azdık
Sosyal medya üzerinden

Boş laf ile dağlar aşmaz
Telefon ellerden düşmez
Ocak yanmaz yemek pişmez
Sosyal medya üzerinden

Beğenirsek yorum yazdık
Hiciv diye küfür düzdük
Sanal âlemlerde gezdik
Sosyal medya üzerinden

Azdı yetmişlik ihtiyar
Zevce arar diyar diyar
Kim ne yapmış herkes duyar
Sosyal medya üzerinden

Taziyeye telden gittik
Paylaştık dost yası tuttuk
Vallah billah hapı yuttuk
Sosyal medya üzerinden

EBA başına oturduk
Okula çocuk götürdük
Üniversite bitirdik
Sosyal medya üzerinden

Damatları araştırdık
Gelin kızı soruşturduk
Kalemleri yarıştırdık
Sosyal medya üzerinden

Halit Yıldırım

Aday Adayı

Mübaşir avaz avaz bağırdı.

“Hâkim Bey duruşmaya başlayacak. Ayağa kalkın!”

Mahkeme heyeti ağır ağır yerlerini aldıktan sonra hâkim, gözlüğünün üzerinden salonu süzdü ve eliyle oturun işareti yaptı.

Sonra önündeki dosyaya adeta gömüldü. Kafasını kaldırdı, gözlüğünü düzelterek:

“Müşteki Halim Uyurgezer!” der demez mübaşir adama bir kaş işareti çaktı. Adam iki büklüm bir halde oturduğu yerden sanki elektriklenmiş gibi birden ok gibi fırladı ve salonda tiz bir ses çınladı:

“Buyurun efendim.”

Hâkim adama göz göze geldi ve sonra kafasını istemsizce sağa sola salladı.

“985 Üzümcük doğumlu, Ayşe’den doğma, Selim’den olma, lise terk, Saraycık’ta mukim, dul ve çocuksuz, serbest meslek sahibi. Doğru mu?”

“Doğrudur efendim. Bir de...” der demez Hâkim gürlüdü.

“Sadece sorduğum sorulara cevap vereceksin. Ben sormadan konuşma!”

Mübaşir de adama öfkeli bir şekilde kaş göz ettiği gibi bir de işaret parmağını dudaklarına götürerek sus işareti çaktı. Adamın beti benzi attı ve yutkunarak:

“Peki efendim.” diyebilirdi.

Hâkim daha sonra yan tarafta oturan adama döndü.

“Ali Cengiz Uyanıkoğlu, 975 Açıköz doğumlu, Cevvale’den doğma, Cabbar’dan olma. Lise terk, serbest meslek erbabı.”

Ali Cengiz Uyanıkoğlu ceketini ilikleyip ayağa kalktı:

“Doğrudur efendim.”

Hâkim tekrar kafasını Halim Uyurgezer’e döndü..

“Seçimlerde aday aday olmak istemişsiniz ancak Ali Cengiz Uyanıkoğlu isimli şahıs tarafından dolandırıldığınızı belirtmişsiniz. Avukat tutmamışsın. Ayrıca müşteki olduğun şahsın sahte kimlik taşıdığını ve bu yüzden de emniyete müraaat ettiğini ancak henüz bir sonuç alamadığını yazmışsın. Ben bu dilekçeden ve savcıya verdiği ifadeden pek bir şey anlamadım. (Karşı tarafta

oturan Ali Cengiz’i göstererek) Müşteki olduğun adam bu kişi değil mi?”

Halim Uyurgezer nefret dolu gözlerle adama baktı ve tiksinti ile “Evet” dedi.

Hâkim, Halim Efendi’ye tekrar sordu.

“Olay nasıl oldu, bir anlat bakalım.”

Adam yutkundu ve ürkek bir ifadeyle hâkimin yüzüne baktı.

“Konuşabilir miyim?”

Hâkim bu soru üzerine öfkeyle elini masaya vurdu.

“Anlat dedik ya be adam! Anlat çabuk. Daha sırada bir sürü dosya var.”

Hâkimin celallenmesiyle adamın yüzü kıpkırmızı oldu. Hemen kendisini toplayıp başladı anlatmaya.

“Efendim ben kendi hâlimde, işportacılık eden bir adamdım. Her gün satacağım mallarımı tezgâhıma güzelce yerleştirir nerede semt pazarı varsa sabah ezanıyla birlikte oraya doğru...”

Hâkim sesli bir lahavle çekip:

“Sadede gel efendi, uzatma! Derdini anlat!”

Mübaşir de dilini ısırarak “Kısa kessene be adam” diye fısıldadı.

Adam yine kızardı bozardı ama kaldığı yerden devam etti:

“Ne diyordum? Ha pazara doğru giderdim.”

Hâkim bu kez ayağa kalktı:

“Çattık be! Beyefendi derdini anlat!”

Mübaşir de aynı meyanda bir şeyler söylendi ama adam bu defa sert çıktı:

“Hâkim Bey ikide bir sözümü keserseniz nasıl anlatacağım? Bırakın da derdimi anlatayım. Siz bir yerden mübaşir bir yerden kâtip bir yerden azarlıyorsunuz! Bu şartlar altında kendimi size nasıl ifade edeceğim, derdimi nasıl anlatacağım. Dolandırıldım ben, kuruşum kalmadı. Param olsa bir avukat tutardım. Bu zılgıtı o yerdi.”

Hâkim tekrar kafasını sağa sola salladı:

“Tamam, tamam. Anlaşıldı. Hadi anlat.”

Adam boğazını temizledikten sonra başladı tekrar anlatmaya:

“Efendim, ben pazar yerinde malımı öyle bir anlatırım ki dinleyenler o malı benim icat ettiğimi sanır. O malın sanki başka bir gezegenden geldiğini düşünür. Kendimi övmüş gibi olmayayım da

pazarlama kabiliyetim, hitabetim süperdir. Neyse uzatmayalım. (Hâkim de oturduğu yerden “iyi olur” diye laf atar.) Efendim bu Ali Cengiz Uyanıkoğlu olacak adam bana geldi ve adımını sordu. Ben de:

‘Halim Uyurgezer’ dedim.

Ali Cengiz Uyanıkoğlu:

‘Kardeşim ben kırk yıllık siyasetçiyim, senin gibi hitabeti güzel, bu kadar palavrayı, yalanı dolanı gerçekmiş gibi anlatan bir adam görmedim. Senin istikbalin çok parlak. Gel seni bizim partiden vekil yapalım. Pazarcılıktan seni kurtarayım.’ dedi.”

Hâkim:

“Sen de bunu yedin ve kabul ettin değil mi?”

“Yok, efendim ben de hiç kanacak göz var mı?”

“Yok mu?”

“Yok, efendim, çok teessüf ederim. Bana saf mı demek istiyorsunuz?”

“Yahu be adam saf değilsin de neden dolandırıldın o zaman?”

“Efendim o başka bir şey.”

“Tamam, kardeşim anlat, nasıl dolandırıldın?”

“Neyse efendim ben dedim ki ‘Vekilin aylık kazancı nedir, sigortası ödenir mi, sağlık güvencesi var mı?’ Ali Cengiz de bana vekillerin ayda yüz bin lira aldığını, iki senede emekli olduklarını, sağlık güvenceleri olduğu gibi özel hastanelerde bile bedava muayene olduklarını, belediye otobüslerine bedava bindiklerini söyledi.”

“Sen de inandın tabii.”

“Yok, efendim, maaşları abartılı geldi. Özel hastane işi de safсата dedim. Yalnız bedava akbil işi kafama yattı. Baktım çok kârlı gerçekten. Tamam, dedim. Ama bu iş nasıl olacak diye de sormayı ihmal etmedim. Sonuçta pirince giderken evdeki bulgurdan olmak var işin ucunda. İyi kötü bir tezgâhımız ve yeteri kadar sermayemiz var. Yoksa aç kaldığımız gibi bir de kariya nafaka öderiz.”

“O ne dedi?”

“Efendim o dedi ki ‘Sen şimdi müracaat formunu dolduracaksın, partiye 5 bin TL yatıracaksın. Bana da bir 15 bin TL vereceksin. Ben de senin işini halledeceğim.’”

“Partiye yatan parayı anladık da adama neden 15 bin verecekmışsin? Onu da sorsaydın bari!”

“Amma da yaptın Hâkim Bey, sen de beni gerçekten saf salak bir şey sandın. Sormam mı sordum tabii. Adam dedi ki ‘Ben bu parayla partinin vekil belirleme komisyonunda bulunan genel baş-

kan yardımcısı ve heyetine yemek yedireceğim ki mülakata çağırdıklarında sana kolay soru sorsunlar.’”

“Sen de inandın ve parayı verdin değil mi?”

“Efendim baktım adam doğru söylüyor. Yiyecek yüz utanır derler. Öyle ya yarın mülakata girdiğimde bana ekonomiden, adaletten, eğitimden, sağlıktan, dış ilişkilerden, tarımdan, sağlıktan, savunma sanayiinden, terörle mücadeleden, turizmden, dinden diyanetten, imar ve şehirleşmeden soru sorsalar ben ne cevap veririm? Ben ne anlarım bu işlerden?”

Hâkim yine hiddetlenmişti:

“Madem bu işlerden anlamıyorsun ne diye aday oldun o zaman kardeşim?”

Adam gayet sakin ve pişkin bir şekilde:

“Çok teessüf ederim Hâkim Bey, bir insan her şeyden anlamaz ama bir şeyden illa ki anlar. Ben ticaretten ve pazarlamadan anlarım. Hatta ben vekil olsam kesin ticaret bakanı olurum.”

“Ticaret bakanı mı olurdun? La havle! Neyse devam et.”

“Neyse efendim kısmet değilmiş demek ki. Lakin bu sahtekâr yüzünden memleket benim gibi bir ticari dehadan mahrum kaldı, vebali ona. Ben onun istediği parayı vermeyi kabul ettim. Bir de afiş ve poster basımı için 10 bin TL daha, dedi onu da kabul ettim. Bu paraları tedarik edip Ali Cengiz Bey’e verdim. Bak şimdi hakkını yememek lazım. Adamcağız benimle beraber parti merkezine geldi. Hatta ben partinin kafeteryasında oturdum, sağ olsun o benim yerime adaylık müracaatında bulundu. Neyse biz afişleri bastırdık. Sağa sola astık. Mülakat günü gelince ben ona ayıp olmasın, adam zahmet etmesin diye kendim gittim içeri girdim. Görevliye mülakat için geldiğimi söyledim. Adam önündeki listeye baktı. ‘Adın yok.’ dedi. Ben de ‘Nasıl olur? Ali Cengiz Bey bizzat kendisi benim adıma müracaat etti, dedim. Yanlışlık var, dedim. Olamaz, dedim. Git içeri bak, dosyaları kontrol et.’ dedim.”

“Adam ne dedi?”

“Bir şey demedi efendim. İçeri girdi, on dakika sonra yanında bir başka adamla geldi. Adam, aday müracaat işleri başkanymış. Bana dedi ki ‘Kardeşim sizin başvurunuz yok.’ Ben hemen Ali Cengiz Bey’i aradım. Meğer benim dosyam direk genel başkandaymış. Şimdi ben işi berbat etmişim. Eğer mülakata gitmeseymişim Ali Cengiz Bey, benim yerime mülakata okumuş birisini sokacaktı ve

ben işten yırtacakmışım.”

Hâkim bu defa Ali Cengiz'e döndü:

“Doğru mu anlattıkları?” diye sordu.

Ali Cengiz kendinden emin bir şekilde cevap verdi:

“Doğrudur efendim.”

Hâkim tekrar Halim Efendi'ye döndü.

“Eee sonra?”

“Efendim sonrası o partiden elimiz boş döndük. Ben de bu adaylık işine bayağı alışmıştım. Ali Cengiz baktı hevesim kursağımda kaldı. Beni başka bir partiye götüreceğini söyledi. Tabii işin masrafı da var. Biz tekrar adaylık müracaatı ve yeni parti amblemleri içeren afişler için yaklaşık bir 50 bin daha suladık.”

“O partiden adaylığın kabul olsaydı bari! Sonra?”

“Efendim adaylığım kabul oldu ama ön seçimde bana hiç oy çıkmadı. Bir de beni çıkan arbedede bir güzel dövdüler.”

“Niye dövdüler oğlum?”

“Efendim adaylardan birisi beni tanıyormuş. Karısına bozuk bir fritöz satmışım zamanında. Adam daha önce benim rakip partiye adaylık müracaatımın olduğunu da öğrenmiş. Eski afişlerimden birisi ile salona girip aramızda hainler var diye afişi gösterince galeyana gelen delegeler beni bir güzel dövdüler. Bir gece sabaha kadar acilde yat-tım.”

“Ali Cengiz yok muydu yanında?”

“Efendim Ali Cengiz o arbede esnasında nasıl etmişse aradan sıvışmış.”

Hâkim, Ali Cengiz ile göz göze gelince adam hemen ayağa kalkıp kendisini müdafaa etti:

“Efendim ne yapsaydım? Adamlar bunun üzerine geliyorlar bu da onlara durumu izah etme derdinde. Baktım postu deldirmek var işin sonunda, hemen aradan sıvıştım. Ne demişler yemek varsa yumul, dayak varsa kaç kurtul. Ben de kaçtım.”

Hâkim eliyle ona otur işareti yatıktan sonra Halim Efendi'ye döndü:

“Sonra?”

“Efendim iki gün sonra adaylık başvurusunun son gününde Ali Cengiz beni başka bir partiye götürdü.”

“Onlar aday yaptılar mı bari?”

“Yok efendim ne gezer, meğer orası nonoşların partisiymiş. LSMT mi neymiş isimleri. Valla nonoşlar bizi görünce dört bir yandan üzerimize çullandı. Namusumuzu zor kurtardık. Sonra bir

de baktık bir partinin adaylık başvuru merkezinin önüne gelmişiz. Hemen daldık içeri. Derdimizi söyler söylemez onlar beni direk aday yaptılar.”

“Nasil yani?”

“Efendim, o partiye adaylık müracaatı hiç yokmuş. Benimle beraber üç kişi müracaat etmiş. İçlerinde tahsili en yüksek olan ben olduğum için ilk sıraya beni koydular.”

“Tahsilin yüksek mi bari?”

“Efendim dedim ya ben Ticaret Lisesi ikinci sınıftan terkim. Bu ticari deham da oradan geliyor zaten. Düşünün eğer okulu bitirseydim beni kimse tutamazdı.”

“E şimdi şikâyetin nedir? Adam seni razı pazarlık götürmüş aday etmiş. Daha ne istiyorsun?”

“Hâkim Bey, meğer burası fason bir parti bürosuymuş. Ne böyle bir parti varmış ne de adayları... Biz bir fotoğraf çektirip gelene kadar adamlar sıvışmışlar. Daha o gün adamları yerinde bulamadık. Levhası bile yerinde yoktu.”

“Sonra?”

“Sonrası efendim Ali Cengiz beni başka bir partiye götürdü. Onlar müracaatımızı aldılar. Partiye bağış istediler, onu da verdik. Ertesi günü partiye gittiğimizde bir kalabalık vardı. İçeri girdik bir de ne görelim. Polis partiyi basmış. Meğer bu parti de fason bir partiymiş. Yani anlayacağınız seçime girme yeterliliği olmayan bir tabela partisiymiş. Genel merkez dedikleri yer de kumarhaneymiş. Oradan nasıl kurtulduk bilmiyorum. Neredeyse adımız kumarbazlar listesinde yer alacaktı ve siyasi kariyerim başlamadan bitecekti. Benim vekillik işi yatmıştı artık. Ali Cengiz bu defa bana dedi ki ‘Gel seni cumhurbaşkanı aday yapalım.’”

“Sen de kabul mü ettin?”

“Evet efendim. Ne yapayım yola çıktık bir kez. Yalnız bu iş için 100 bin imza gerekiyormuş. Ali Cengiz dedi ki 100 bin lira ver sana imzaları ayarlarım.”

Hâkim bu işin sonunun nereye varacağını merak etmeye başlamıştı. Gırgırına sordu.

“İnsan bir sorar cumhurbaşkanı kaç lira maaş alıyor, sigortası var mı diye hiç olmazsa. Sormadın mı?”

“Sormam mı, sordum tabii.”

“Parayı da verdim deme. Verdin mi yoksa?”

“Kaz gelecek yerden tavuk esirgenir mi efendim? Elbette verdim.”

“Sonra?”

“İşte efendim bu adam 100 bin imzayı getirdi.”

“Nasıl yani?”

“Evet efendim, imzaları getirdi. Ben de müracaatı yaptım.”

“Sonra!”

“Efendim imzalar sahte çıktı. Beni bu herif dolandırdı. Paramı geri versin!”

Hâkim iyice sinirlenmişti:

“Yahu kardeşim adam istediğin her şeyi yapmış. Sen de razı pazarlık vermişsin. Bu adama oluk oluk para akıtırken eski eşinin üç kuruşluk nafakasının üzerine yatmışsın. Şimdi buna ne diyeceksin?”

“Efendim bu adam beni dolandırdı.”

Deminden beri sessizce anlatılanları dinleyen Ali Cengiz Uyanıkoğlu ayağa fırladı:

“İtiraz ediyorum Hâkim Bey asıl bu adam beni dolandırdı.” dedi.

Hâkim şaşırmişti:

“Nasıl yani, ne ile dolandırdı?”

“Efendim bu adam bana lise terk olduğunu söylemedi. Cumhurbaşkanlığı adaylığı o yüzden kabul edilmedi. Buna birisi imzalar sahte demiş. Hâlbuki asıl sebep budur. Sonuçta bana iftira ediyor. Beni bir sürü uğraştırdı. Eğer bilsem lise terk, bu işe hiç çıkmazdım. Benim danışmanlık paramı vermedi. Bana tam 50 bin lira borçlu. Borç senedini de ibraz edebilirim efendim.”

Halim Uyurgezer de itiraz etti:

“Efendim sorsaydı söyledim. Ben hiçbir şeyimi saklamam. Hem de sonuca ermemiş, başarısız olmuş bir işten dolayı danışmanlık ücreti verilir mi? Bu durum anayasaya, TCK'nın ilgili maddelerine ve Ticaret Kanunu'na aykırı değil mi? Asıl o benim 100 binimi versin. İmzalar sahteymiş.”

“Kardeşim hem yeterli tahsilin yok hem de kalkıp üç kuruşluk aklınla nerelere göz dikiyorsun? Adam onca kapı dolaştırmış sana, sen de her yere parayı basmışsın, hatta parayla müracaat imzası bile toplamışsın ki asıl suç budur. Ağzınla itiraf ediyorsun sonra da kalkıyorsun imzalar sahte diyorsun. İmzaların sahte olduğuna dair kanıtın var mı? Kriminale mi götürdün. Nereden biliyorsun?”

“Efendim kanıtı gerek yok, bakınca anlaşılıyor zaten. İmzalar hep birbirine benziyor.”

Hâkim bir davacıya bir davalıya baktı.

“Allah'ım ne günah işledim de beni bu adamlarla sınıyorsun” diye mırıldandıktan sonra sert bir ses tonuyla “Karar! Davanın üç ay sonraya talikine!” dedi.

✪ Osman Tekerci

Ne Yol Yürü Ne Yoldaş Ol

Kalpde fitne kaynayanla
Ne yol yürü ne yoldaş ol.
Kıçı başı oynayanla
Ne yol yürü ne yoldaş ol.

Eşi dostu olmayanla
Dost yüzüne gülmeyenle
Kadir kıymet bilmeyenle
Ne yol yürü ne yoldaş ol.

İş bilmeyip azıtanla
Kaşlarını kazıtanla
Kafasını tozutanla
Ne yol yürü ne yoldaş ol.

Fırılacağı çevirenle
Kalça, belden kıvıranla
Her gün dokuz doğuranla
Ne yol yürü ne yoldaş ol.

Eleklerden su süzenle
Her gün çat kapı gezenle
Garib guraba ezenle
Ne yol yürü ne yoldaş ol.

□ Mehmet Pektaş

Zübük Siyasete Dönüyor

İbrahim Zübükzade, yıllardır depoda duran üç eski makam koltuğunu evin salonuna çıkarttırmıştı. Koltukları küçükten büyüğe doğru sıralaması için kapıcıyı yönlendirirken yogodan dönen karısı Yekdane çıkageldi. Tozlu koltukları salonun orta yerinde görünce sesini yükseltti:

“Aa İbrahim, ne diye getirdin bu eski püskü şeyleri? Delirdin mi sen?”

İbrahim Zübükzade en küçük koltuğun başına gelip imalı imalı gülümsedi:

“Koltuk provası yapacağım cahil kız. Bu milletvekili koltuğu.” dedi. Sonra ortadaki koltuğun arkasına geçti:

“Bu bakan koltuğu.”

Sonra da en büyük koltuğun yanına gitti:

“Bu da başbakan koltuğu. Gerçi artık başbakan yok ama olsun. Provayı şimdilik bununla yapacağım. Bakarsın...”

Bu sırada eliyle koltuğa birkaç defa vurmuş, kalkan tozdan öksürüğe tutulmuştu. Sözüünü tamamlamamıştı.

Yekdane, yüzünde geniş bir alanı kaplayan güneş gözlüğüyle marka çantasını özenle çıkarıp bir köşe koyduktan sonra sehpanın üzerindeki sürahidin bir bardak su doldurup kocasına yetiştirdi. Zübük suyu içerken Yekdane'nin neşesi sesine yansırıyordu:

“Biliyorum kocacığım, yıllar önce de böyle prova yapmıştın da bakan karısı olmuştum. Demek siyasete dönüyorsun. Bakalım beni şimdi ne karısı yapacaksın? Dur, ben hemen hizmetçiye çağırayım da şu koltukları sildireyim. Rahat rahat yap provanı canım kocacığım benim.”

Yekdane, sürahiyi İbrahim'in eline tutuşturup hizmetçiye çağırmaya giderken “Tekrar siyasetçi karısı oluyorum.” diye sevincinden ayakları yere basmıyordu.

Hizmetçi, koltukları silerken eğilip kalktıkça Zübük'ün gözleri de kadının üstünde fıldır fıldır dönüyordu. Yekdane'nin üstünü değiştirmek için salondan çıkmasını fırsat bilip hizmetçinin münasip yerine bir şaplak vurdu. Daha önce de benzer muamelelere alışık olduğu anlaşılan kadın, cilveli cilveli:

“Yapmayın İbrahim Bey karınız görecek.” diye-

rek kırıtı. Yekdane tekrar içeri girdiğinde ikisi de ciddiyetini takınmıştı:

Zübük, hizmetçiye:

“Düzgün silsene kızım, bak şuralar hep toz içinde. Valla kovacam ben bunu!” diyerek çıkıştı:

Yekdane:

“Aa İbrahim, üstüne varma kızın, siliyor işte!” diyerek araya girdi.

Hizmetçi, cilveli cilveli kıkırdadı:

“Affedin lütfen İbrahim Bey. Bir daha olmaz.”

Koltuk silme faslı bittikten sonra İbrahim Zübükzade, sırayla koltuklara oturmaya başladı. Yekdane de kocasının karşısına geçmiş, keyifle kahvesini hüpürdetiyordu.

Zübük milletvekili koltuğuna keyifle kuruldu:

“Siyaset koltuğuna adamın kıcı değmeyegörsün artık kaşıntıdan duramaz. Hep koltuğa oturmak ister.” dedi.

Oradan kalkıp bakan koltuğuna oturdu. Arkasını iyice bir yerleştirdikten sonra:

“Ne rahat koltuktan be! Sefasını fazla süremedim ama olsun.” dedi.

Oradan da kalkıp en büyük koltuğa yerleşti.

“Başbakan koltuğu içimde kaldı. Amma da rahatmış. Şu koltuğa bir oturacaktım ki...” derken eski koltuğun bacağı kırılıverdi. Zübük, bir anda kendisini yerde buldu.

Zübükzade vakit kaybetmeden harekete geçti. Kendi döneminden aktif siyasetle uğraşan kimse kalmamıştı. Bazılarının çocukları mecliste olsa da onların nüfusunu kullanarak kendini aday göstermesi pek mümkün değildi. Bir şekilde yeniden gündeme getirmesi gerekiyordu. Sonunda moda da uyarak bir ajansla çalışmaya karar verdi.

Anlaştığı ajansın temsilcisine: “Masraftan kaçınmayın kardeşim. Yeniden vekil seçildikten sonra sizi ihya edeceğim. Paraya boğacağım hepinizi.” diye sıkı sıkı tembihte bulunmayı da ihmal etmedi. Ajansın avans isteğini de “Kolay canım hallederiz. Siz hele bir çalışmaya başlayın da...” diyerek geçiştirdi.

Ajans, işe kamuoyu oluşturarak başladı. Gazetelerde, internet sitelerinde “Seçimleri tecrübe kazanacak”, “Tecrübeli siyasetçilerden istifade edilmeli.” gibi makaleler dolaşmaya başladı. Anlaşmalı

yorumcular, eski ve küskün siyasetçilere de aday listelerinde yer verilmesi gerektiğini söylüyorlardı. Robot sitelerden Zübük'ün eski resimleri, videoları dolaşıma sokuldu. Siyasetle ilgili aramalarda Zübük'ün haberleri, icraatları en başta çıkmaya başladı. Youtube'da Zübük'le ilgili videolar çeşitli yazılımlar sayesinde çok izlenmiş gibi görünüyor ve her kullanıcının önüne çıkıyordu.

Zübük adına Twitter, Tiktok, Facebook, Instagram hesapları açıldı. Bu hesaplara, yüz binlerce sahte takipçi yüklendi. Hesaplardan Zübük adına gündeme dair paylaşımlar yapılıyordu. Tüm özel günlerde Zübük'ün resimleriyle hazırlanan kutlama mesajları paylaşılıyordu.

Zübük, ajans sayesinde Z TV, Köylüm TV, Kanal 83 gibi bazı televizyon programlarına da çıkmıştı. Bu programlarda değerinin bilinmediğinden yakınıyor, yeni projeleri olduğundan bahsediyor, önceden hazırlanan çanak sorulara ustaca cevaplar veriyordu. Ajans çalışanları artık kamuoyunun hazır olduğunu düşünüyorlardı. Bir otelde görkemli bir basın toplantısı düzenlendi. Yeme içme faslının ardından mikrofonu gelen Zübük, ülke gündemini değerlendirdi. Bilgi ve tecrübesini ülke için kullanmaya hazır olduğunu söyledi. Bu toplantıdan sonra gündemin değişmesi beklenirken parayla yaptırılan birkaç haber dışında basın toplantısının hiçbir etkisi olmadı.

Birkaç gün sonra Zübük, niyetini daha açık şekilde belirten bir açıklama yaptı. Önceliğinin millet olduğunu, tüm partilere eşit mesafede durduğunu, her partide siyaset yapabileceğini söyledi. Anlaşmalı internet sitelerinde Zübük'ün açıklamaları flaş haber olarak geçildi. Diğer taraftan halkın kurtarıcı olarak Zübük'ü beklediği yönünde birkaç sahte anket sonucu da basına servis edildi. Anlaşmalı sitelerde ve Zübük'ün sosyal medya hesaplarında bu anketler paylaşıldı. Anketlerin altına bol bol küfürler, hakaretler yağıyordu. Ajans çalışanları bu hamlenin de boşa çıktığını görünce yeni bir strateji uygulamaya karar verdiler.

Önce "Cumhur İttifakı'ndan Zübükzade'ye Gizli Ziyaret" başlığı ile bir haber yapıldı. Ardından "Millet İttifakı'dan Zübükzade'ye Adaylık Teklifi" haberleri yapıldı. Sonra da "İmralı'nın Adayı Zübük mü?", peşinden de "Efrahim Ağa Cemaati lideri Nurullah Efendi Zübükzade'yi destekliyor" gibi haberler servis edildi. Haberler internet sitelerinde ve sosyal medyada dönüp duruyordu.

Zübük güya partiler tarafından paylaşılamayan bir adamdı. Ajansın yönlendirmesiyle kamera karşısına geçen Zübük, hakkında çıkan haberleri yalanladı. Kapısının her partiye açık olduğunu, herkesle gizli saklı değil, açık açık görüşeceğini söylüyordu. Konuşmasını "Millet kararını vermiştir. Zübükzade'ye engel olmaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir." diyerek bitirdi. Parayla tutulan adamlar, basın toplantısı boyunca Zübük'ü elleri kabarcıncaya kadar alkışladılar ve toplantı sonunda omuzlarına alarak taşıdılar. Ajans son kozunu da böylelikle oynamıştı.

Zübük, her telefon çalışında heyecanlansa da bir türlü partilerden beklediği telefonlar gelmiyordu. Bürosunda umutsuzca beklediği bir gün ajans yetkileri ellerinde faturalarla geldiler. Üstlerine düşeni yaptıklarını söylüyorlar ve şimdiye kadarki harcamaları talep ediyorlardı. Zübük, aday gösterilmezse tek kuruş vermeyeceğini söyleyince ajans yetkilileri Zübük'ü foyasını ortaya çıkarmakla tehdit ettiler. Bunun üzerine Zübük hemen ayağa kalktı:

"Aceleniz ne sayın arkadaşlar, oturun hele." diyerek onları tekrar toplantı masasına oturttu. "Milletvekilliği olmazsa bakanlık olur değil mi? İttifaklarda çok hatırlı dostlarım var. Sizden önce iki genel başkan yardımcısı ile iki de genel sekterle görüştüm. Mutlaka bakan olmamı istiyorlar. Bu yüzden beni aday göstermiyorlar. Bakan olunca sizin de hesabınızı görürüz."

Bu sözler ajansı ikna etmeye yetmemişti. Zübük, adamların çok ciddi olduğunu anlayınca onlara bir çek yazmak zorunda kaldı.

Adamlar çıkıp gittikten sonra, kapının yanında asılı duran bakanlık yıllarında çekilmiş, siyah beyaz fotoğrafı ile göz göze geldi.

"Ulan Zübük hayatında ikinci defa faka bastın. İlk Yekdane'yle evlenmek ikincisi de bu çeki vermek." dedi. Sonra birden yüzünde o bildik gülümseme belirdi:

"Tabii ya ben bunu neden düşünmedim? Madem vekillik olmadı ben de cumhurbaşkanlığına adaylığımı koyarım." dedi kendi kendine.

Hemen yeni bir ajansla daha anlaştı. Bu ajans öncekine göre çok daha güçlü ve profesyoneldi. Zübük'ün cumhurbaşkanı aday olacağını gündeme bomba gibi düşürmüşlerdi. Ana haber bültenlerinde, tartışma programlarında Zübük'ün adaylığı konuşuluyordu. Çok geçmeden Zübük'ün

Fuzuli İşler Bakanlığı dönemindeki yolsuzlukları da ortalığa saçıldı. Ajans, o dönem hükümet tarafından yapılan tüm icraatları Zübük yapmış gibi göstererek karşı hamle yaptı.

Zübük'ün cumhurbaşkanı adaylığı memleketi Gülören'de de büyük bir heyecana sebep olmuştu. Her tarafa onun afişleri, resimleri asıldı. Ajans, adaylık başvurusunu büyük bir gövde gösterisine dönüştürmeyi planlıyordu. Bedir Ağa, Sabri Ağa, Terzi Cemal tüm kasabayı örgütleyip Ankara'ya otobüsler kaldırdılar.

Zübük, adaylık başvurusu yapacağı gün arkasında hatırı sayılır bir kalabalıkla önce Anıtkabir'e çıktı. Oradan Beştepe'ye geçti, Alpaslan Türkeş'in mezarının başında Fatiha okuyup bozkurt işareti ile kameralara poz verdi. Cuma namazını Hacı Bayram'da kıldıktan sonra Güven Park'ta terörist başına özgürlük için açlık grevi yapanları ziyaret etti, zafer işareti yaptı. Oradan Sakarya Caddesi'ne geçerek iki kadeh parlattıktan sonra davul zurnalarla adaylık başvurusunu yaptı.

Başvurunun ardından tüm halkı adaylığı için imza vermeye davet etti. Zübük'ün iddialı çıkışı her kesimin ilgisini çekmişti. Ajans, bu rüzgârın devam ettirilmesi gerektiğini düşünüyordu. Kampanya süreci başlamasa da birkaç işyeri açılışı organize edildi. Bunlardan birisi Karadeniz'de çiğ köfteci, birisi İç Anadolu'da tütüncü, birisi de Akdeniz'de dondurmacıydı. Göstermelik açılışlar planlandığı gibi mitinge dönüştü. Zübük'ün omuzlarını titrete titrete çiftetelli oynaması ve ara ara omuzlarına elleriyle vurması özellikle gençlerin büyük ilgisini çekmişti. Videoları Tiktok'ta milyonlarca kişiye ulaşıyordu. İmza sürecinin ilk iki gününde İlçe Seçim Kurulları'nın önünde Zübük için uzun kuyruklar oluştu. Kısa sürede 50.000 imza toplandı. Üçüncü gün ise beklenmedik bir gelişme yaşandı.

Gazeteci Yaşar, Zübük dosyasını patlattı. Yıllar önce Zübük'ün hayatını yazmak için onunla röportaj yapan Yaşar, çalıştığı gazete kapandığı için çalışmasını yayımlayamamıştı. Yeni bir gazete buluncaya kadar Zübük gündemden düşmüş, çalışma güncelliğini yitirmişti. Röportaj sırasında baba yadigârı sigara tabakasını Zübük'e kaptıran Yaşar için bu dosya bir namus meselesi haline dönüşmüştü. İleride bir gün kitaplaştırma düşüncesiyle bir sürre daha dosya üzerinde çalışmaya devam etmişti. Zübük tamamen unutulunca dosya da bir köşede öylece kaldı. Zübük'ün adaylığı dillendi-

rilmeye başlar başlamaz Yaşar, dosyayı tekrar açtı. Eski bilgilere yeni bilgiler de eklendi. Zübük'ün ittifaklardan adaylıktan çekilmesi karşılığında para istediğini şahitlerle, whatsapp yazışmalarıyla belgeledi. Ayrıca henüz kampanya başlamadan milletten şahsi hesabına para topladığını da dekontlarla ispatladı. İmzalar Yaşar'ın kamuoyuna sunduğu bilgi ve belgeler üzerine bıçak gibi kesilmişti.

Gazeteci Yaşar, son gelişmeler karşısında ne düşündüğünü öğrenmek için Zübük'le görüşmek istedi. Asıl amacı ise gümüş tabakayı kurtarmaktı.

Zübük:

“Yaşarcığım ben kendimden çok sana üzül-düm. Seçilsem seni iletişim başkanı yapacaktım. Şansına küs.” diyerek söze girdi. Yaşar'ın yüz ifadesi birden değişti:

“Şey efendim, yani ne diyeceğimi bilemiyorum. Böyle düşündüğünüzü bilseydim...” dedi.

Zübük:

“Seneye büyükşehir belediye başkanlığına adaylığımı koyacağım, senin için de uygun bir pozisyon düşünüyoruz.” diye devam etti.

Yaşar mahcubiyetten yüzü kızarmış bir halde, cebindeki tüm parayı çıkarıp Zübük'e uzattı:

Zübük:

“Aman canım hiç gerek yok. Vazifemiz.” dedi.

Yaşar:

“Efendim, kampanyanıza benden küçük bir destek. Kusura bakmayın üzerimde fazla nakit yok. IBAN'ınızı verirsiniz bir miktar daha...” dedi.

Zübük, masanın üzerindeki dosyayı kaldırıp kaşlarıyla dosyanın altını işaret ederken:

“Valla gücenirim. Tövbe kabul edemem.” dedi.

Yaşar, dosyanın altına parayı kıstırdı:

“Almazsanız ben gücenirim Zübük Bey. IBAN'ınızı da mutlaka bekliyorum.” dedi.

Zübük gülümseyerek karşılık verdi:

“Aferin ulan! Bu siyaseti öğrenmeye başladın.”

Ertesi günü Yaşar yeni yazı dizisini başlatmıştı: “Eski Zübükzade yok. Yaşasın halk adamı yeni Zübükzade!”

✱ Mehmet Şeker

Çarkıfelek

Sandığım sandık üstüne
Kavrulduk yandık üstüne
Taşa bir kasa sermişler
Gidip uzandık üstüne

Musalla derler adına
Hem erkeğe hem kadına
Üstüne bir yatmaya gör
Kimse doyamaz tadına

Hoca sorar gelenlere
Ağlayıp da gülenlere
Nasıl bilirsiniz bunu
Rahmet iyi bilenlere

Hesap günü yakındadır
Kimler bunun farkındadır
Feleğin var bir düzeni
Sırrı meşhur çarkındadır

Sırası gelen elenir
Kara toprağa belenir
Dünyanın kanunu böyle
Ardından helvası yenir

* Yavuz Dinç

Kendi Silahı ile Vurular Şairi

müsaadenle üstat edebimle girdim atışmanıza
karşımda birbirine bilenmiş iki yaman usta
direnir baş ederim sulh yapar giderim aranızda
elinden gelirse söz kuşanıp beklerim er meydanında

işimiz olmaz çek senetle patlar elimizde sonra
alırsın kurdan düşen payını çalış temmuz sığağında
tartarak söyle sözünü sonra eksik kalır mânâ
bak çıkar hipertansiyonun gözünü karartıp durma

sakın daralma pireye kızıp kalemini kirletme
mavzeri kuşanıp hatırını sayanlara ateş etme
dindik ayakta kalır saçların her kaçak dövüşte
besmele çekip yeleşini giyesin gömleğinin üstüne

daha büyümemiş kendi ruhuna söz geçiremeyen
kanında kıvılcımlarla tutarsın hayatın yelesinden
ruhun şişmanlarken bir telaştır gider gözlerin
kandığın doğru değil tozpembe bak sataşmaların

kıvrak dilin çok fire-up sayılmaz hepsi bu muydu?
darbeli bir matkapla deler dururdun ruhunu
aldırmayın bana deyip bulandırırken suyu
üşüşen sineklerin yüzlerine tükürür dururdu

onca çaba sonunda çıkar mıyız şu cendereden
sakın üşenme ha şu öfkene dizginleyesin
sonra bak her gün rampada patinaj çekersin
halatı bağlayıp diline koşar adım gelirsin

düşüncenin tadına tuzuna bakmadan yemezsin
iyi gelir deyip üstüne siyaset ve futbol ekersin
çok kaçırmışsın yine demagojiyi açık verir kasan
paltosuz çıkma sokaklara yargısız infaz edilirsin

gün sonu raporu kesilirken hatır çeki elinde
turnusolle benzer insanlık yüzü dönük güneşe
madem canı burnunda neden sümkürür durur yere
terlettik seni bilirim acı çekip bükülürsün şiirde

unuttum içinden kuş geçen kelimeler bir ürperse
otopsi yapılan hayatı koyak her kişi niyetine
üç rüya bir kabus görüp batırdın çuvaldızını kendine
aklımda deli sorular saklanır elma dersem çıkar yine

yüz okuma seansları derken kondur üç dörtlük
kareli defterine sevgili çizersin ömrün tepetaklak
yanında kesme şeker hediye mcdonald's gibisi yok
mars'a bir bilet al resmi hizmete mahsustur bak

tedebbür et bakalım kıyıda olmak nedir söyle
büyümüş de küçülmüş gel kullan prozac bi de
söz lekesi çıkmaz koyu lacivert olur rengi kalpte
bir serzeniş tutturmuş gider tüy bitmemiş dilinde

gözlerin korksun er meydanına çıkanlardan
vakit çok geç olmadan kahve içmeye gelesin
üzerini kalın giy sonra buz tutar ayakların
sana zeytin dalı uzatanı hadi fazla bekletmeyesin

* Kadir Köse

Maalesef Oldu

Bir bakın dostlarım mevcut duruma
Şeytan emir oldu insan er oldu
Her şeyimiz artık muhtaç yoruma
Madde zamir oldu mana şor oldu

Bin çıkarıcı bir yalanı koruyor
Sözde ise hep dürüstlük arıyor
Doğru dışlanarak tecrit oluyor
Gerçek mahkûm oldu yalan hür oldu

Sevmek nadirleşti artık pahalı
Duygu ipotekli zihin kirali
Şartlanmışlık bizi sardı saralı
Kalpler madde oldu para yâr oldu

Evlerimiz büyüdü, üç beş odalı
Ne neneli artık, ne de dedeli
Buraları mabedimiz edeli
Hane geniş oldu gönül dar oldu

Konuşan susmuyor susan duymuyor
Duysa bile sözler söze uymuyor
Çoğu zaten birbirini saymıyor
İtham kolay oldu saygı zor oldu

Sosyal medya izlenmeyi iş etti
İnançları değerleri tuş etti
Ar kalmadı özelleri faş etti
Mahrem ifşa oldu edep sır oldu

Çakal çeşitlendi türü değişti
Şehre indi âmâ şerri değişti
Kahpeliği arttı vuru değişti
Kırsal temiz oldu şehir kir oldu

Bunca dediklerim bizi bitirir
Hayatlara tükenmişlik getirir
Saadeti, sükûnu zaten götürür
Huzur kayıp oldu keder var oldu.

* Mehmet Osmanoğlu

Transparent

Arama bulamazsın bir buçuk gram kemik
Omurgasız cinsinden, sürüngen gezenlerin
Sesleri hep gür çıkar, merkebe taş çıkarır
Pis burunları, çıkar kokusu sezenlerin

Renkleri transparent, hiçbir yerde sırtmaz
İhtiyaç duyduğunda yusuvarlak bir şekil
Kırk yıllık köçek bile böylesine kırtmaz
Gölgesini görürsen aman kenara çekil

Sinmesin üzerine pespaye nefesleri
Elli kalıp sabunla suyla arınamazsın
Dikkat et ısırırlar kilitsiz kafesleri
Aynı çatı altında zinhar barınamazsın

Kibir kulelerinden melun ve mağrur bakar
Tavırlar üst perdeden, lakırdılar klişe
Ölü balık gözleri sanki yerinden çıkar
Koşarlar, görürlerse dönülecek bir köşe

Haram helal bilmezler, nerden gelirse gelsin
Deveyi hamuduyla bir lokmada yutarlar
Surete bakılınca biraz insana benzer
Siretleri icabı her an adam satarlar

Yanında yöresinde hep menfaat çetesi
Aynı pislige batıp aynı kaptan yallanan
Köksüz dalsız ağaçlar, bilinmez şeceresi
Rüzgâr ne yana esse aynı yöne sallanan

Mideniz kaldırmadı, yüzünüz, biliyorum
Ekşimsi ifadeyle gerim gerim gerildi
Tahayyülü titretti ben de sendeliyorum
Çünkü bana kokuşmuş içleri gösterildi

Haydi bitiriyorum, rahat bir nefes alın
Şöyle bir gezintiye çıkın doğa içine
Çiçeklere su verip kuşlara ekmek atın
Tebessümle dokunun rûzigârın saçına

Su-i misale bakıp öğreniriz belki de
Nasıldır adam olmak, omurga ne demektir
Bir noktada toplanır cevapların hepsi de
Doğrunun kapısında bir ömür beklemektir.

* Celil Çınkır (Delibal)

Şiir Yazarken

Başboş bırakmam zerrece onu
Beynimden ter akar şiir yazarken
Kolay dile gelmez gerçeğin tonu
Sözlük benden bıkar şiir yazarken

Sözde güzellikte son olmayınca
Duygularda boy ve en olmayınca
Kelama hükmeden ben olmayınca
Kalem sancı çeker şiir yazarken

Kara karanlıklar ışık süzemez
Aşka revan olan, yolu üzemez
Ondaki esrarı herkes çözemez
Nurum nârı yakar şiir yazarken

Söze mana katmak, ister meziyet
Söz ehlini zorlar özde vaziyet
Farkı fark ettirmek isterse şayet
Gönlüm ele bakar şiir yazarken

Kirpikler gözlerin selinden korkmaz
Yelkovan akrebin yılından korkmaz
Ateşin dumanı külünden korkmaz
Gözlerim köz eker şiir yazarken

İlham perisiyle, olamaz işim
Deyişe yön verir hayalim, düşüm
Değişmez hiç aşka değer verişim
Aklım arka çıkar şiir yazarken

Giydirirken söze ateşten gömlek
Özenle örülür söz ilmek ilmek
Hizaya gel derim komut vererek
Ham söz dara döker şiir yazarken

Sözü dizelere ederken ithal
Şairin yüreği olmalı mangal
Düşlerine hamal, Ozan Delibal
Beşe selam çakar şiir yazarken

✱ Hacı Musa Tuncer (Azâbi)

Çarşı Pazar

Pahalılık sarmış çarşı, pazarı
Bir şeyin yanına varılmaz olmuş
Tezgâhlar üstünde nice tezgâh var
Tezgâhçıya hesap sorulmaz olmuş

Rengârenk dizilmiş hormonlu mallar
Arı tezgâhından geçmemiş ballar
Geriden seyrederek emekli, dullar
Markete, manava girilmez olmuş

Bolluk içindeyiz, mal var, para yok
Etiket üstünde hak var, dara yok
Peş peşe zam gelir, dur yok, ara yok
Şahlanmış zam atı yorulmaz olmuş

Cebine göz dikmiş pirinç, çay, şeker
Mutfak listesini say teker, teker
Çikolata, peynir, yağ ve kraker
Bir parça ekmeğe sürülmez olmuş

Ozan Azâbi'de harç yok, helik yok
Dermansız dizlerde hâl yok, ilik yok
Kemerde sıkacak kertik, delik yok
Belimizde kayış gerilmez olmuş

Salman Kapanoğlu

Yassak Hemşerim-Eskiler Bağa-Değişmeyen Tek Şey-Bakkal/Bak-kaç

Yassak Hemşerim (Tatlı Dil)

“Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır” demişler. Ben de o ecdadın torunu olarak, tatlı dil yılanı deliğine sokmalı, diyorum.

Kısa dönem askerlik hayatımda kışlada bir yerden geçmek istedim. Nöbet tutan Doğulu bir askerle karşılaştım. Bu askerler, bir emir aldılar mı komutanlarının emri dışına çıkmazlar. Görev yerinden geçmek isterken:

“Yassak hemşerim, buradan geçemezsin!” dedi.

Ben geçemeyeceğimi biliyorum ama şunu bir deneyeyim dedim. Kararlı bir şekilde:

“Ben geçerim hemşerim.”

“Geçemezsin dedim ya! Yassak!”

“Ben geçerim kardeşim.”

“Yassak dedim ya?”

Uzayan tartışmadan sonra, silahın dipçliğini bana çevirdi. Son bir defa ikaz etti:

“Nasıl geçersin geç bakalım?”

“Vazgeçerim hemşerim.”

Şaşkın bir vaziyette:

“Yani sen bunu mu demek istedin?”

Saf rolü yaparak:

“Evet hemşerim! Yasaksa geçmem, vazgeçerim demek istedim.”

“Hemşerim az daha seni dipçikleyecektim, yanlış anlamışım!”

Etrafına bakındı:

“Kimse görmeden geç o zaman.” dedi.

Ben karşı tarafa geçtim. Asker arkamdan:

“Kusura bakma hemşerim!”

“Gördün mü? Geçerim dedim geçtim.”

Eskiler Bağa

Bağ evimizi üç dört yılda, borç harç bitirdik. Meğer inşaat yaptırmak, askerlik gibi hayat tecrübesi kazandırıyormuş.

Evde çoluk çocuk, televizyon seyrediyoruz. Benim aklım fikrim bir türlü ödeyemediğim borçlarımda. ‘Eski eşyaları mı bağ evine koysam, yoksa oraya yeni eşyalar mı alsam?’ diye düşünüyorum. Bir ara hanıma baktım, kaygısızca televizyon izliyor zannettim. Meğer o da benim gibi düşünüyormuş. Hanım bana seslendi:

“Salmannn!”

“Efendimm!”

“Televizyonu görüyor musun? İyice eskimiş.”

“Ne yapalım hanım?”

“Bunu bağa götürelim, Maraş’a yenisini alalım, ne dersin?”

“Sen, hele bir çay suyu koy bakalım.”

Bu arada, ben unutturmaya çalışıyorum, derken o hâlâ mutfaktan sesleniyordu:

“Salmannn! Bu ocak da çeyizimizin ocağıydı. İyice eskimiş, bunu bağ evine götürelim, buraya yeni çıkan ocaklardan alalım mı?”

Ben hemen su istedim. O devam ediyordu:

“Salmannn! Buzdolabı da eskimiş, bunu bağ evine koyalım, buraya yenisini alalım mı?”

Artık sinirlenmeye başladım:

“Ben senden bir şey istemiyorum.” dedim.

İçeri geldi. Oturur oturmaz:

“Salman, bu kanepeler de eskimiş, bunları bağa koyalım! Buraya yenisin...”

Sözünü keserek:

“Allah’ını seversen ağzını açma, her konuşmandan sonra beni bir yığın borca sokuyorsun!”

Biraz sert söyleyince küstü, sırtını döndü; bir müddet hiç konuşmadı. O sustuğu süre zarfında hiç masrafımız olmadı... Oh be! Çok şükür, derken ağlamaklı ve kısık bir sesle:

“Salman! Belim ağrı, başım da ağrı, dizlerim de sızlî, demesin mi?”

“Tamam hanım yarın Devlet Hastanesi’ne gider hepsine baktırırız.”

Çok sinirli ve gür bir sesle:

“Bana bak! Beni hastahane kuyruklarında süründürecekse evimde ölürüm daha iyi!”

“Eee ne yapalım hanım?”

“Beni özel doktora götür.”

“Sonucuna katlanabilecek misin?”

“Ne var ki? Verdiği ilaçları kullanırım.”

“Bütün hastalıklarını sayabilecek misin?”

“Söylerim tabii...”

“Doktor, bağ evi yaptırdığımızı bilmiyor mu?”

“Bilsin ne var!”

“Doktor, muayeneden sonra, ‘Salman Beyi bu hanım iyice eskimiş, sen bunu bağa koy. Maraş’a yenisini al.’ derse ne diyeceksin?”

Hanım, hemen çocuklara seslendi:

Kızım kapıyı, pencereyi kapa! Cereyan yaptı herhalde şimdi ağrılarım geçer.”

“Hanım, bence doktora gidelim, senin başın da çok ağrıyor.”

“Aman doktorluk bir şeyim yok. Belimin ağrısı, dizimin sızısı geçti. Başıma da iki Gulhü okursan geçer, gider.” dedi.

Değişmeyen Tek Şey

Güzel soru, ne kadar faydalı ise; lüzumsuz soru da bir o kadar zararlıdır. Toplumda lüzumsuz soru soran insanlar, Allah’tan ki lüzumlu soru soranlardan azdır. Bu azlardan bir tanesi bana rastlamasın mı? Siz olsanız ne yapardınız, demeden başıma geleni anlatacağım.

Yirmi sekiz yıl sonra, yeni bir eve taşındık. Sağolsunlar, eş dost hayırlı olsun, dediler sohbetin devabında da:

“Her hâlde eşyaları da yenilersin?”

“İnşallah kardeşim, çok eskidiler.”

“Allah para versin de değiştir; yeni eve de yeni eşya yakışır.”

“Allah razı olsun birader, gücümüz ve şartlar ölçüsünde değiştiririz tabii.”

Bu sohbet, güzel temenniler ve karşılıklı dualarla bitti.

Çok da samimi olmadığım bir arkadaşıma rastladım. Keşke rastlamasaydım, keşke taşındığımı duymasaydı! Neden mi? Anlarsınız şimdi neden şikâyet ettiğimi:

“Ooo Salmancığım! Yeni bir eve taşınmışsınız, neden bizim haberimiz yok?”

“Haberin olmuş ya!”

“Aşk olsun be, başkasından mı duymalıydım!”

“Özür dilerim, bundan sonra taşınırsam ilk olarak sana söyleyeceğim.”

“Dostluk da bunu gerektirir zaten!”

“Tabii tabii, ilk sana söylerim diğerleri nerden duyarsa duysunlar. İsterlerse gazeteden öğrensiner, mühim olan senin duyman.”

“Neyse bırak onu, evin eşyalarını değiştirecekse-niz değil mi?”

“Eh, mümkün mertebe değiştiririz tabii.” diye geçiştirmeye çalıştımsa da münasebetsiz ve meraklı arkadaşım makinalı tüfek gibi sorularını peş peşe sormaya başladı:

“Oturma odasını değiştirmişsinizdir tabii.”

“Tabii tabii!”

“Hah işte! Tabii canım, değişmez olur mu? Misafir odasını da yenge mutlaka değiştirelim, demiştir.”

“Tabii tabii!”

“Yeni evde de eski misafir odası olmaz ki canım!”

“Tabii tabii!”

“Perdeleri de değiştirmişsinizdir?”

“Eh, bakacağız!”

“Bakacağız, ne demek? Yenge, seni eve koymaz valla!”

“Tabii tabii!”

“Buzdolabı da değişmiştir tabii!”

“Tabii tabii!”

“Güzel, hayırlı olsun. Çamaşır makinesini sormaya lüzum yok.”

“Niye canım, onu da sor.”

“Sor deyince aklıma düştü, bulaşık makinası da değişti tabii; eskisi eskimiştir.”

“Tabii tabii!”

“Sor dedin diye soruyorum, yoksa senin yeni evindeki eski eşyalardan bana ne!”

“Estağfurullah ne münasebet, siz öğrenmeden olur mu?”

“Hadi madem ısrar ediyorsun, televizyonu da elektrikli süpürgeyi de mikrodalgayı da değiştirdin mi?”

Ben artık dayanamadım, sözünü keserek:

“Daha fazla yorulma kardeşim, ben sana...”

Bu defa o sözümü kesti:

“Yahu fırını, davlumbazı, elektrik süpürgesini değiştirip değiştirmedığınızı sormayı unuttuyordum.”

Boğazına sarılmamak için kendimi zor tuttum. Bir daha soru sormasın diye:

“Arkadaş, avrat hariç evde her şey değişti! Tamam mı?”

Bakkal-Bak Kaç

1977’de Abdurrahim Karakoç’la Ankara’nın Cebeci semtinde geziyoruz. Bir manavın önünde sebze ve meyveler tablo gibi rengârenk, üstlerinde de fiyatları yazılıydı.

Ben öğrenci olduğum için mi bana pahalı geldi, yoksa fiyatlar gerçekten mi çok pahalıydı bilmem. İster istemez:

“Abdurrahim Abi, görüyor musunuz? İnsanların alamayacaklarını bildikleri için tabelaya BAK-KAL yazmışlar.” dedim.

Abdurrahim Karakoç şöyle bir baktı ve dedi ki:

“Bence, BAK-KAÇ yazmaları lazımdı.”

✱ Osman Gazi Turaç

Altılı Ganyan

Sakın Toraman'ı uysal bilmeyin
Gem altında kikir kikir gülmeyin
Turp yiyerek hipodroma gelmeyin
Ben tozu dumana katar koşarım

Bunca yıldır bekler Tunca bu anı
Fokur fokur kaynar damarda kanı
Ayrıştırarak yer sapla samanı
Kırılrsa da dişim yutar koşarım

Hafife almayın Bababora'yı
Geç kalsam da kapatırım arayı
Siz bana yatırın kapın parayı
Hepinizden daha beter koşarım

Hürbatur koşudan sonra da koşar
Ağzından burnundan köpüğü taşar
Beşiniz bir yerde peşine düşer
Seyisim kan tere batar koşarım

Doğukan'ın adı yeter de artar
Engelleri aşar duvarı yırtar
Gerili bir yaydan ok gibi pırtar
Kollarım rüzgârı yutar koşarım

Bilirim oyunda doluyu boşu
Günü gelir şakır muhabbet kuşu
Şahsenem olmadan olur mu koşu
Çifteyle kenara iter koşarım

